

Robert Fabbri

Vespasianus

VI

Verloren zoon van Rome

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

EUXINISCHE ZEE, SEPTEMBER, 51 N.C.

Het maanlicht spiegelde in het water van de Euxinische Zee, zwart als de Styx, en legde een zilverachtige glans over de gekwelde ogen van Titus Flavius Sabinus. Kreunend hing hij over de reling van de trireem die deinend en klotsend voor anker lag in de monding van de Tyras. Het spiegelbeeld van de maan werd door een golf uitgerekt en toen talloze malen vermenigvuldigd, om even later weer te verminderen en te slinken tot een bijna perfect evenbeeld, terwijl het schip op- en neerging in het ritme waarmee de golven aan weerszijden van het schip braken op de kust.

Dat dit ene lichtpunt op zijn netvlies constant in beweging was, had een allesbehalve kalmerende uitwerking op zijn ontregelde ingewanden. Na de zoveelste krampachtige samentrekking van zijn maag spuugde hij nog meer gal en rode wijn uit, die eerst op de toch al smerige planken spetterden en vervolgens op de achterste twee van de in totaal zestig, in paren boven elkaar geplaatste roeiriemen aan de stuurboordzijde van het schip druppelden. Zijn gekerm versmolt met het kraken en knarsen van het onder spanning staande tuig en hout.

Bij de twee stuurriemen op het achterdek deed de *trierarchus* alsof zijn neus bloedde: zowel de knetterende wind die Sabinus tijdens het kotsen ontschoot als het feit dat hij zijn maag leegde aan de loefzijde van het schip leverde geen enkel commentaar op. Wat de trierarchus betrof mocht de gouverneur van de rijksprovincies Moesia, Macedonië en Thracië op zijn schip overgeven waar hij maar wilde. Sterker nog, tijdens de tweedaagse reis van Novidunum, de thuishaven van de Donauvloot op zo'n honderd mijl van de rivierdelta, naar deze afgelegen plek aan de Euxinische Zee had de vertegenwoordiger van de

keizer her en der op het schip long en lever uitgespuugd, en lang niet altijd aan de goede kant van de reling.

Puffend vervloekte Sabinus de tegenslag die hem had gedwongen aan boord te gaan van een schip waar hij heel veel langer moest verblijven dan zijn maag aankon. Wie had gezegd dat hij een zeeman was? Toch was hij, toen hij drie jaar geleden was aangesteld als gouverneur, niet alleen een plicht jegens de keizer aangegaan, maar ook jegens het rijk. Als de informatie van de spion die zich ten noorden van de Donau tussen de Getae en de Daciërs bewoog klopte, dan liep het rijk, of in ieder geval het oostelijke deel ervan, groot gevaar.

Reden om aan deze informatie te twifelen was er niet, want de spion was een getrouwe van Tryphaena, de voormalige koningin van Thracië. Tryphaena, de achterkleindochter van Marcus Antonius, was een Romeins burger en zette zich fanatiek in voor de rijksbelangen. Hoewel ze tegenwoordig in Cyzicus woonde, aan de kust van de provincie Azië, zorgde ze ervoor altijd goed op de hoogte te zijn van het wel en wee van haar vroegere onderdanen en hun vijanden. Dus als haar spion meldde dat het rijk gevaar liep, moest dat serieus worden genomen.

Tegen de tijd dat de man na een hachelijke reis over land in Novidunum was aangekomen en hem had verteld dat de gezanten van Vologases, de grote Parthische koning, gearriveerd waren bij de koningen van de stammen aan de andere kant van de Donau, was dat nieuws al vier dagen oud. Sabinus was terstond met de drie biremen en de trirem die in de haven lagen naar de Euxinische Zee gevaren. Daar had hij koers gezet naar het noorden, waar hij voor anker was gegaan bij Tyra, een Griekse kolonie die onder de heerschappij viel van de Dacische koning Koson, bepaald geen vriend van Rome.

Sommige zaken waren te belangrijk om gedelegeerd te worden. Als Sabinus keizer Claudius of, belangrijker nog, keizerin Agrippina en haar minnaar Pallas, die in Rome feitelijk regeerden, zou moeten melden dat hij een van zijn mensen tevergeefs op pad had gestuurd om de Parthische delegatie te onderscheppen, was hij ongetwijfeld de gebeten hond. Als hij echter niet in zijn opzet zou slagen als hij het heft in eigen hand had genomen, kon hij dat alleen zichzelf verwijten. Hij kon wel raden wat er besproken was. Er was weinig dat de Dacische, Getische, Sarmatische en Barstarnische koningen, die zich volgens de spion hadden verzameld op de grasvlakte vijftig mijl ten westen van Tyra, gemeen

hadden, of het moest hun haat jegens Rome zijn. En als die haat de noordelijke grenzen van het rijk zou aantasten, konden de Parthen, de aartsvijanden van Rome in het oosten, oprukken naar het westen en opnieuw een poging wagen de Syrische kust te veroveren en, voor het eerst sinds Rome deze oostelijke contreien had veroverd, toegang te krijgen tot Mare Nostrum, óf ze konden door het noorden, via de Romeinse vazalkoninkrijken Armenia en Pontus, een poging doen bij de Euxinische Zee te komen.

Hoe dan ook, de oostelijke provincies van het rijk werden bedreigd.

En nu kreeg Sabinus de kans om erachter te komen wat de vijand van plan was. Als bekend was hoe, waar en wanneer de klappen zouden vallen, konden ze worden opgevangen. Het was daarom ontzettend belangrijk dat de afvaardiging opgepakt en ondervraagd zou worden nadat ze in Tyra, dat als een groep lichtjes ten zuiden van de monding van de Tyras te zien was, de trossen hadden losgegooid.

Kokhalzend en willekeurig winden latend – de ene droog, de andere iets minder droog – rechtte Sabinus zijn bovenlichaam. Er woei een verkoelende zeewind, maar toch zweette hij. In het spiegelende water zag hij dat de almaar verspringende halvemaan werd opgeslokt door een donkere wolkenpartij, de zilverkleurige rand rimpelde een poosje op het water alvorens te vervagen en te versmelten met de nu inktzwarte zee: voor het eerst sinds hun nachtwake drie avonden geleden was begonnen, werd het licht aan de hemel volledig afgeschermd door wolken. Overdag voeren ze naar een plek vlak achter de horizon, uit het zicht van de wachttorens van Tyra, maar dichtbij genoeg om een schip te kunnen onderscheppen dat vanuit de riviermonding koers zette naar de thuishaven van de Parthen. Maar Sabinus dacht niet dat de Parthen overdag zouden uitvaren, de spion had immers gezegd dat ze midden in de nacht in Tyra waren aangekomen, en hij beseftte dat zelfs de meest ervaren trierarchus daar een fikse kluif aan zou hebben. Bovendien verkeerde hij echt niet in de waan dat hun aanwezigheid onopgemerkt was gebleven, en dus zouden de Parthen pas het ruime sop kiezen als het aardedonker was, zoals nu.

Nog steeds steunend op de reling draaide hij zich naar de trierarchus. ‘Zorg dat de roeiers paraat zijn, Xanthos, en laat de drie biremen weten dat ze gereed moeten zijn om in actie te komen.’ Terwijl de trierarchus het bevel doorgaf aan het lagergelegen roeidek, veegde Sabinus wat

braaksel van zijn kin en keek naar de boeg. Hij kon nog net de contouren van de zeesoldaten zien, bij elkaar een halve centurie, rond de *carroballista* die op het dek was gezet, waar ze het bevel tot volledige stilte in acht namen. Hij gebaarde naar de bevelhebbende centurio dat ze konden opstaan om zich gereed te maken. Van beneden kwam het gedempte geluid van de honderdtwintig roeiers die hun plek innamen, enkele roeiers op de onderste roeibanken en tweetallen op de bovenste. Hij probeerde het waas van misselijkheid uit zijn ogen te verdrijven en blikte naar onder, waar de riemen in stelling werden gebracht voor de eerste haal, die het schip in beweging zou brengen, terwijl de eerste regendruppels in zee spetterden en traag en onregelmatig op het scheepdek tikten.

Het schip was in gereedheid gebracht, Sabinus schoof zijn rode wollen mantel over zijn armen om zich te wapenen tegen de kou, trok de rode sjerp aan die om het middenrif van zijn bronzen rug- en borstpantser zat en hing zijn schouderriem zo dat zijn zwaard precies op zijn rechterheup hing. Nadat hij ook zijn helm recht had getrokken en het riempje had vastgemaakt, pakte hij zijn halfcilindrische legerschield, liep met een zo vast mogelijke tred naar de boeg, ging naast de centurio van de zeesoldaten staan, onder de enorm hoge *corvus* waarmee ze het vijandelijke schip konden enteren, bereidde zich voor op de drie uur die de nacht nog duurde en tuurde de duisternis in, terwijl het zicht door de heviger wordende regen steeds minder werd.

Eerst was het alleen maar een gevoel. De stortbui ontnam hem volledig het zicht en het kletteren van de regen op het water en het hout overstemde alles, maar een uur voor zonsopkomst wist Sabinus zeker dat ze gezelschap hadden gekregen. Hij veegde de druppels uit zijn ogen en tuurde de aanhoudende plensregen in: de zwarte watermuur werd zo nu en dan doorbroken door de lichten van de stad, meer dan een mijl bij hen vandaan. Maar plots werd hij zich bewust van een nieuwe gewaarwording: een geluid, heel zwak, maar anders dan het regengekletter en het krakende en knarsende tuig en hout van het zwoegende schip. Daar was het weer, lang en laag. Hij telde tot vijf en toen hoorde hij het weer. Hij wist het nu zeker, het was een gestaag ritme, het geluid van een horde kreunende roeiers die steeds tegelijk aan hun riemen trokken.

Hij draaide zich om, stak een hand op naar de trierarchus en gebaarde dat hij kon gaan varen. Aan beide kanten van het dek trokken dekknechten aan het ankertouw en haalden het anker binnen, en even later snerpde de eerste fluittoon van de slagmeester en kwamen de riemen in beweging. Ze maakten vaart.

‘Jouw mannen moeten de ballistae laden, Thracius,’ beval Sabinus de centurio, ‘en verzeker je ervan dat de dekknechten klaarstaan bij de corvus met hun enterhaken in de aanslag.’

Thracius salueerde en deed wat hem was opgedragen. De roeislagen werden korter, de triereem kwam nu echt op snelheid. Sabinus zag de mannen overal op het dek in actie komen: de armen van de carroballistae werden naar achteren getrokken, dekknechten bemanden het katrolsysteem waarmee ze de corvus konden laten losschieten zodat de punten zich in het vijandelijke schip boorden en er een brug ontstond, de zeesoldaten liepen hun uitrusting na en matrozen stonden langs de reling en op de boeg met hun enterhaken klaar. De roeiers kreunden steeds harder van inspanning en met elke krakende slag kreeg het enorme schip meer vaart, en hun gekreun werd versterkt door dat van de roeiers op de drie biremen aan weerszijden en achter hen. Sabinus realiseerde zich dat de kakofonie die deze gezamenlijke krachtsinspanning teweegbracht de Parthen kon waarschuwen. Maar daar maakte hij zich niet druk om, er was niets aan te doen en hij kon moeilijk verlangen dat al die roeiers geruisloos hun werk deden. Waar hij zich wel druk om maakte, was dat het vijandelijke schip misschien aan hen zou ontsnappen. Hij tuurde de duisternis in en dacht niet meer aan zijn zeeziekte. Onder hem woelde de ram het zwarte water om tot een schuimende grijzende massa.

Plots dook hij op, een zwarte schim op een inktzwarte zee, met contouren die vaag afstaken tegen de paar lantaarns in de haven. Her en der op het schip klonken kreten, dus ook andere bemanningsleden hadden de spookachtige schaduw gezien. De triereem snelde op zijn prooi af en met elke luidruchtige haal van de roeiers kreeg het wazige, grillige beeld meer tekening. Sabinus had de trierarchus opdracht gegeven het schip te rammen en hij voelde dat de koers om die reden iets werd verlegd. Hij glimlachte in zichzelf, maar op hetzelfde moment schrok hij van wat hij zag: de schim had zich opgesplitst in drie stukken, waarvan er een uitweek naar stuurboord en een andere naar bak-

boord, terwijl de derde, de middelste, op nog geen vijftig passen bij hem vandaan, op ramkoers met de trireem lag. Twee biremen braken aan weerszijden van de trireem los van de formatie om de twee vluchtende schepen te onderscheppen.

‘Los!’ schreeuwde Thracius. Met een krakende knal schoten de twee armen van de ballista naar voren en de pijl vloog naar de snel naderende schaduw. Een doffe klap gaf aan dat het doel geraakt was, maar verder bleef het stil.

‘Zet je schrap!’ brulde Thracius toen het gat tussen de twee schepen bijna was gedicht. Zijn mannen gingen op een knie zitten en zochten houvast bij hun schilden en *pila*.

Van de achtersteven werd door een spreekbuis een bevel geschreeuwd, ogenblikkelijk gevolgd door het schrapen van de riemen, die tegelijk werden ingetrokken om te voorkomen dat de vijand erin zou slagen ze met hun romp af te breken. Sabinus greep de reling en ging op zijn knieën zitten toen de naderende schim veranderde in een trireem van gelijke afmetingen. Met evenveel kracht boorden de twee schepen zich krakend met hun stuurboordboegen in elkaar. De corvus viel met piepende katrollen naar beneden en knalde op de vijandelijke reling, waarvan weinig overbleef. Maar de schepen lagen nog niet evenwijdig en de enorme punt, die zeker een voet lang was, schraapte langs de romp in plaats van zich in het dek te priemen. Beide rammen ketsten af op de ronde boeg van het andere schip en door hun snelheid draaiden beide schepen in tegengestelde richting naar bakboord weg, stuurloos, met een bemanning die naar alle kanten over het dek werd geslingerd.

Sabinus keek over de reling en zag dat het Romeinse schip om zijn as draaide, van rechts naar links, en dat de achtersteven recht op die van het Parthische schip afging, dat traag, majestueus en onverbiddelijk in tegengestelde richting draaide, waardoor het leek of beide schepen verward waren in een eigenaardige nautische dans. ‘Thracius, ga met de mannen naar achteren en probeer ze met touwen aan ons vast te maken wanneer we botsen.’

De centurio krabbelde overeind en riep naar de matrozen met enterhaken en zijn mannen dat ze hem moesten volgen. Onbewogen zag Sabinus de twee schepen naar elkaar toe zwenken. De schepen raakten elkaar op min of meer de plek waar hij eerder had overgegeven. Het hout knarste en knerpte en het schip sidderde hevig na. Thracius en

zijn mannen werden tegen het dek gekwakt, maar stonden vrijwel meteen weer op, aangespoord door hun bulderende centurio, toen vanuit het donkere gat achter de trireem de derde Romeinse bireem opdoemde, op volle snelheid en ramkoers. De zwoegende roeiers waren bij elke haal duidelijk te horen, de bireem snelde op de zijkant van het Parthische schip af, trok met zijn boeg een tijdelijke voor in het woelende water.

Zonder in te boeten aan snelheid boorde het kleinere schip zich in de trireem, stootte zijn met brons beklede ram een voet onder de waterlijn door de stevige planken van de romp, met een klap die zo hard was dat hij de klanken van de menselijke en natuurlijke krachten overstemde. Het belangrijkste wapen van de bireem drong samen met een watermassa door tot diep in de romp, doorkliefde de ingewanden van het Parthische schip en kwam knarsend en krakend tot stilstand, waarna het gespieste schip ging schommelen en de ram al knagend een nog grotere wond in de romp vrat.

De enterhaken vlogen door de lucht en Thracius maakte zich met zijn mannen op voor het enteren. De touwen werden vastgezet en ondertussen sloegen de eerste pijlen vanaf het ingeklemde schip in de schilden van de zeesoldaten of scheerden ze over het dek van de trireem de duisternis in. Hier en daar klonk een kreet en zakte een bemanningslid stuiptrekkend in elkaar met een trillende gevederde pijl in zijn lijf. Met een schelle oerkreet sprong Thracius op de reling en wierp zich op het vijandelijke schip. Zonder aarzeling volgden zijn mannen zijn voorbeeld, terwijl op het Parthische dek donkere gestalten uit alle macht een verdedigingslinie probeerden te vormen.

Sabinus kwam overeind en liep terug naar de achtersteven. Hij had geen haast, hij hoefde zijn lijf en leden niet in de waagschaal te stellen voor een ordinaire klus als het schoonvegen van een vijandelijk schip, en bovendien kweten Thracius en zijn mannen zich uitstekend van hun taak: in twee linies stortten zij zich op de verdedigers. De regen sloeg in vlagen tegen het deinende dek en verdunde het bloed dat op het drijfmatte hout sijpelde nu het zwaardgekleetter begonnen was, nu de klappen op de beklede houten schilden nagalmden, lichamen open werden gereten en de verminkten en stervenden jammerlijk krijsten.

Achter de zeesoldaten, bij de stuurriemen, lagen de Parthische stuurmannen, de trierarchus en nog twee boogschutters, dood, verrast door

de bestorming van Thracius' mannen. Bij de lijken stonden hun Romeinse beulen, een stuk of zes man die de wacht hielden bij de kampanjetrapp naar het roeidek. Met hun lange speren staken ze naar de doods-bange Parthen die probeerden te ontsnappen aan het water dat de boot in stroomde, want ze wilden voorkomen dat die mannen hun kameraden van achteren zouden aanvallen, de strijdmakers die uiterst gedisciplineerd – Sabinus verwachtte niet anders van Romeinse troepen in gesloten formatie – de in broeken gehulde verdedigers uit het oosten terugdrongen. Omdat hun vluchtroute was versperd, wurmden veel roeiers zich door de roeigaten naar buiten in de hoop dat de zee redding bood. Op de bireem, even verderop, werd achteruit geroeid in een poging los te komen van het gehavende en zichtbaar overhellende Parthische schip. De roeibladen woelden in het toch al kolkende water, waardoor de noodkreten van de spartelende mannen werden gesmoord en hun strijd bij voorbaat kansloos was. Een groot aantal van hen werd door de kolkende watermassa naar beneden gezogen, anderen kregen een verwoestende klap op hun hoofd of in hun gezicht. Hout schuurde ijselijk piepend en krakend langs hout en heel langzaam ging de bireem naar achteren.

Sabinus sprong over de reling en landde op het geramde schip. Hij trok zijn zwaard en beende langs talrijke doden en gewonden richting het strijdgewoel, dat ondertussen bijna de grote mast had bereikt. Het schip slingerde even toen de bireem loskwam en bleef vervolgens liggen, overhellend naar de kant waar in de romp een gapend gat zat. Sabinus wankelde, maar wist zich staande te houden. Zijn maag protesteerde weer tegen de slingerbeweging. Links zag hij een gewonde man bewegen, hij liep naar hem toe, stootte zijn zwaard door zijn keel, draaide het naar links en naar rechts, hij wilde niet van achteren aangevallen worden door een vijand die deed alsof hij was uitgeschakeld. Hij trok zijn wapen terug – gorgelend ontsnapte er lucht uit de bloedplas in de man zijn keel – en wilde doorlopen, maar bedacht zich. In het schemerlicht keek hij nog eens goed naar het gezicht van de man. Hij droeg een baard, een volle Griekse baard in plaats van de korte Parthische variant. Zijn blik ging naar de benen: hij droeg een oosterse broek, maar die werd deels bedekt door een lang hemd. Hij keek om zich heen: alle gesneuvelde vijanden droegen een broek, maar niet één had een oosters hemd of een oosterse baard, en ze waren ook niet

gewapend als Parthen – met geschubde pantsers, een rieten schild, een boog en een korte speer en zwaard –, eerder als de Grieken die ten noorden van de Euxinische Zee leefden, met een groot ovaal schild, de zogenoemde *thureos*, een werpspeer en een kort zwaard. Sabinus vloekte binnensmonds en rende terug naar de gesneuvelde trierarchus. Hij had een koperkleurige baard, niet geverfd, hij was rood van zichzelf. Het was zonneklaar: de man was geen Parth.

Dit was niet het schip met de gezanten.

Terwijl de paniek opborrelde rende hij naar de reling en keek om zich heen. Aan bakboord zag hij dat een van de escorteschepen geënterd was door een bireem, maar aan stuurboord zag hij niets. Achter hem braken de mannen van Thracius het verzet van de laatste vijandelijke zeesoldaten.

‘Ik wil gevangenen!’ schreeuwde Sabinus naar de centurio, die zich hakkend en houwend door de terugtrekkende vijanden drong terwijl zijn mannen aan weerszijden een bloedbad aanrichtten. Hij rende naar de achterhoede van de zeesoldaten, baande zich bulderend en duwend een weg naar voren en schreeuwde dat ze vijanden gevangen moesten nemen, totdat hij bij Thracius was. ‘Gevangenen! Ik moet een paar gevangenen hebben!’

De centurio draaide zich om en knikte, zijn ogen waren moordlustig groot, zijn gezicht en armen besmeurd met bloed. Hij riep naar de mannen links en rechts van hem, die naar voren stormden, achter de verslagen vijand aan. Sabinus volgde in hun kielzog, keek of er nog leven zat in een van de gevallen vijanden, zodat hij hem de informatie kon ontfutselen waarom hij nu zat te springen. Hij vervloekte zichzelf, hij had zich laten meesleuren door zijn zeeziekte: in zijn verzwakte toestand had hij aangenomen dat de Parthische afvaardiging gewoon langs zijn flottielje had willen glippen en hij had geen seconde gedacht aan een mogelijke afleidingsmanoeuvre. Op welk van de twee andere schepen zaten de gezanten?

Op dat moment galmde dat ene woord door zijn hoofd: afleidingsmanoeuvre, afleidingsmanoeuvre. Hij voelde zijn maaginhoud omhoogkomen, maar dit keer kwam het niet door de deining. Hij was in de luren gelegd. De Parthen zaten helemaal niet op deze schepen. Hij rende naar de boeg, waar Thracius en zijn mannen de laatste vijanden, een stuk of twintig, ontwapenden. Hij tuurde in noordelijke richting terwijl het eerste zonlicht het dikke wolkendek opwarmde.

‘Waar wilt u ze ondervragen?’ vroeg Thracius en hij duwde een gevangene op zijn knieën, trok zijn hoofd aan zijn haar naar achteren en zette zijn bloedige zwaard op zijn keel.

Sabinus staaarde treurig naar de kleine, slanke *liburna* die in de dageraad maar net zichtbaar was en onder vol zeil en met al zijn riemen in het water een kwart mijl verderop langs hen voer, met een snelheid die noch de trireem, noch de biremen heel lang zouden volhouden. ‘Het hoeft niet meer. Maak ze maar af.’

De dood van de eerste man werd door de anderen beantwoord met smartelijke jammerkreten, en Sabinus, die enkel uit nijd, omdat zijn tegenstander hem te slim af was geweest, had bevolen de mannen om zeep te helpen, walgde opeens van zichzelf. ‘Wacht!’

De centurio hield zijn zwaard stil op het moment dat de punt de keel van een tweede, krijsende gevangene raakte en keek om naar zijn meerdere.

‘Gooi ze in het water. Dan kunnen ze samen met al die anderen proberen aan wal te komen. Daarna wil ik dat iedereen teruggaat naar ons schip.’

Terwijl de zeesoldaten zijn bevel opvolgden, liep Sabinus peinzend terug naar de trireem, want hoe moest hij Pallas, de vrijgelaten slaaf en gunsteling van Claudius en de feitelijke machthebber achter die kwijlende, kneedbare dwaas, over deze gebeurtenis berichten? Zelfs zijn broer, Vespasianus, die dankzij de invloed van Pallas binnenkort voor de laatste twee maanden van het jaar *consul suffectus* zou worden, kon hem niet beschermen tegen de woede van de machthebbers.

En hun woede zou terecht zijn.

Sabinus wist hoe laat het was. Hij had zich lelijk in de vingers gesneden en de gezanten waren nu onderweg naar de hoofdstad van de Grote Koning, Ctesiphon, aan de Tigris, om verslag aan hem uit te brengen.

Hij kon zich nergens achter verschuilen. Pallas had ongetwijfeld spionnen rondlopen bij de Daciërs en het nieuws over de afvaardiging en de vergeefse reis van Sabinus zou hem binnen een maand of twee bereikt hebben. En de vrijgelatenen Narcissus en Callistus, de rivalen die Pallas te slim af was geweest door Agrippina keizerin te maken en die in de onbestendige achting van de keizer naar een tweede plaats gedaald waren, zouden er ongetwijfeld ook van horen. Zij zouden het

vrijwel zeker inzetten als politiek wapen in de hevige machtsstrijd die woedde aan het keizerlijke hof.

Sabinus vervloekte de zwakheid van de keizer, waarvan dit ontvlambare politieke toneel het resultaat was, en hij vervloekte de mannen en vrouwen die garen sponnen bij die zwakheid. Maar bovenal vervloekte hij zijn eigen zwakheid: de misselijkheid die hem overviel zodra hij voet op een schip zette. Door die zwakte was hij vannacht de kluts kwijtgeraakt.

Door die zwakte had hij Rome teleurgesteld.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ROBERT FABBRI

Broederschap van de Kruising

‘Boeiend en visueel geschreven.’ – NBD Biblion

ISBN 978 90 452 0585 4 | ISBN e-book 978 90 452 0595 3

Vespasianus I – Tribuun van Rome

‘Geschiedenisles boordevol actie! Een van de beste boeken van 2011.’

– *NRC Handelsblad*

ISBN 978 90 452 0075 0 | ISBN e-book 978 90 452 0245 7

Vespasianus II – Scherprechter van Rome

‘Historische thrillerreeks van zeer hoog niveau.’ – Spentakel.nl

ISBN 978 90 452 0346 1 | ISBN e-book 978 90 452 0356 0

Vespasianus III – Afgod van Rome

‘Zo’n boek dat je het liefste in één ruk uitleest.’ – *De Telegraaf*

ISBN 978 90 452 0230 3 | ISBN e-book 978 90 452 0370 6

Vespasianus IV – Adelaar van Rome

‘Spannend, meeslepend en vrijwel waarheidsgetrouw. Een absolute must voor geïnteresseerden in het klassieke Rome.’ – NBD Biblion

ISBN 978 90 452 0534 2 | ISBN e-book 978 90 452 0714 8

Vespasianus V – Heersers van Rome

‘Boeiend tot het einde!’ – Bangersisters.nl

ISBN 978 90 452 0518 2 | ISBN e-book 978 90 452 0658 5